

ORADEA-MARE (NAGYVÁRAD)
Joi 18 Juniu st. v.
30 Juniu st. n.

Va esi joi'a si duminec'a.
Redacțiunea în
Közép-utca nr. 395.

Nr. 44.

ANUL XVII.
1881.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe de an 5 fl.; pe
de an 2 fl. 70 cr.
Pentru Români a 2 galbeni.

Iosif Krasevski.

Beletristica polona ni este așa dicând cu totul necunoscută, căci numai puțin s'a tradus din ea în alte limbi. Cu toate acestea și polonii au scriitori de merit, al căror nume se va conserva pentru totdeauna nu numai la națiunea lor, ci și în istoria literaturii universale.

Unul din acestia este Iosif Krasevski, carele lucrează de 52 ani pe câmpul beletristicii polone și al cărui iubilaeu literar de 50 ani s'a serbat cu mare pompa înainte cu doi ani în Cracovia.

El s'a nascut la 26 iulie 1812 în Varșovia, și în 1831 a aparut pe arena literară cu niște novele. De atunci a scris o mulțime de novele, romanuri, drame, poezii, epepeie și alte lucrări literare.

Novelele lui sunt interesante, căci ele toate sunt scose din viața poporului și ni infacășează niște tipuri naționale, cari dau lucrărilor sale timbrul originalității.

Ca beletrist, dânsul a făcut cele mai mari servicii națiunii sale. Tendința lui principală fu d'a deșteptă națiunea sa din apatie și din nelucrare, să derime perețele despărțitor de clase, și să stârnescă activitate în toate elementele sănătoase ale națiunii sale. În poeziile sale combate aspru trândăvia și fala claselor mai nalte, și își bate joc de defectele și greșelile lor. A scris și drame, tragedii, schițe iconografice și lucrări arheologice.

De și a trecut de 67 ani, el lucrează necontenit. Novelele lui trec peste nrul de 480, operele lui complete

cuprind mai atâte tomuri, căci dela 1871 publică în fiecare an câte 24 tomuri.

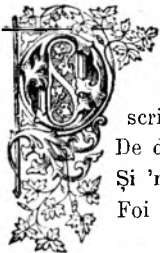
Dar el nu numai scrie novele, ci e și corespondentele mai multor ziare polone, franceze și germane, și duce și o corespondință particulară foarte estinsă.

I. H.

Iosif Krasevski.

POLLÁK ZS.

O scrisóre.

scrisóre 'n lacrămi scrisă
De departe mi-a sosit;
Și 'ntre filele albastre
Foi de roză am găsit.

Rënd cu rënd în neastêmpër
Am citit și recitit,
Dar gândiri neisprăvite,
Și 'nțeleș nelimpedit!

Și cum stam perdut pe gânduri
La scrisóre trist privind,
Foile de roză tainic
Ca prin vis le-aud șoptind :

„Într'o haină mohorită
Lungă până la pământ,
Am zărit'o 'n faptul Țilei
În grădină 'n cet intrând ;

Pêrul despletit, în valuri
Peste umeri-i cădea ;
Ochii mari și fața stinsă :
O fantasmă se părea.

Din flori galbene și roșii
O cunun' a împletit,
Și puind'o pe-a sa frunte
În isvor s'a oglindit.

— Aspră-i a vieții cale
Când amorul e pustiu !
Cum sunt mândru 'ncununată
De m'ar pune în sicriu !“

Grăind astfel, pe carare
Trece 'n pas șovăitor,
Ier suspinele-i în urmă
Pintre flori și frunțe sbor.

Lâng' un trandafir oprit'a
Singuraticul ei mers,
Și cu mâna-i albă rece
Dintr'o roză ne-a cules.

Și trimisu-ne-a sê-ți spunem
De amorul ei pustiu :
Ați speranța mai luesce,
Mâne îns' a fi târziu !“

* * *

Ah șoptiți, șoptiți, foițe,
Pân' ce lacrămi n'or mai fi,
Pân' ce înima-mi perdată
Desperarea va sdrobi.

M. Pompiliu.

Înaintea lumei.

— Schița. —

Pravalia e închisă, la pörta cea mare a casei stă porturul societății antreprisei în paradă, conducând pe ori care la treptele ce duc spre etagiul, unde în salonul

obdus cu draperii de doliu — pe un catafalce încungturat de lumini aprinse, zace trupul mort al șefului comerciante.

El rã mai erã tiner, dar coscugul stralucia pompos din marginile, pe care erau depuse ca semn al iubirii — cele mai admirabile cununi de flori.

Nimic nu tulburã somnul de pace a lui, tãcerea erã adãncã — numai când se redicã prin negrul doliu ca un norișor fumul de tamãie, un gemet dureros se audia — gemeul soției ce ședea cu durerea ei cașutã în un fotel . . .

Tot ce mai putea, erã a plãnge — și lacrimile ei curgeau șiröie. Mulțimea curiosã ce vine și se duce, o compatimesce mãcãind din cap, cãci asta femeie tinerã pãnã ieri invidiatã pentru cã din pustiu seraciei ajunse la iubire și stare cinstitã — astãzi stã sdrobotitã de lovitura unei ursite cumplite.

Rețeli o furnicã, slabițiuni o cuprind, servitori alergã, dar mai apröpe ajutãnd e un bãrbat, a cãru mãnã uda cu fluid de Colonia fruntea ei palidã.

Un suflet milos, are acest amic și companion a sociului ei . . .

O clipã și-ea-și vine la sine. El i dã brașul, și amândoi trec în odaia vecinã, unde prin cortinele de dantele strabat rațele frumösei primãveri.

În ziua urmãtoare dupa örele cinci, clopotele sunã lugubru, muzica cãntã, carul funebru pornesce — dupã el gelnica soției în velul veduviei, și-o mulțime de ömeni dau cînstea din urmã bravului cetățan.

Un vechiu prieten rostesce la gröpã adioul din urmã, invocãnd odihna sufletului avêntat la ceriu, ier strivitei soției, pace și mângaiere . . .

Betrãni și tineri nãvãlesc a aruncã o mãnã de țerinã . . . numai ea nu pöte, cãci o amețelã i slei puterile.

În pripã sar suflete milöse și-o aședã în trãsurã, ier companionul i ține sãruri tari spre respirare.

Reul ce-o cuprinsese nu durözã mult, ea se tredeşce privind în giur spre orientare.

— Erã sã me omörã astã comedie, și asta nerușinatã mulțime ce numerã fiesce-care lacrimã a mea, — Țice ea întrematã binișor, și cu cel mai dragalaș suris pe buze.

— Slavã tatalui cã s'a isprivat, — respunde el neteȚind capriciösele bucle blonde, ce-i cad fantastic pe frunte . . .

— Și acum scumpul meu este ca dupa trei luni ce voiu petrece în Meran, preotul va binecuvêntã legãtura inimei nöstre?

*

Deci de lumini se reflectau în oglindele pareșilor — grupe de flori esalau odoruri, muzica cãntã, ier parchi tinere și grațioșe sburau ca umbre drage în convoiul fantasticului vals.

Risuri și surisuri — bucurii și plăceri cochetau în ochi, buze, vorbe și șöpte — nicairi inse așã smãlțuite de fericire ca la Elmira, ficia desmerdatã a consilierului, în a cãru casã se dau cele mai fasionabile petreceri.

Nime nu putea, chiar limba dusmanescã se Țicã cã a vedut cândva ființã tinerã mai fericitã, seu mai seninã ca Elmira.

Avea frumșeți, talente, și-acea inimã netulburatã, ce legã prin veselie sa copilescã pe ori care se apropiã. Erã o flöre mândrã între celelalte flori, o stëua luminösã, între celelalte stele a societãții . . .

De astã-datã voia ei erã brilantã, surisul ei ca un farmec, atragea pe junii cavaleri în admirațiuni entusiaste. Plutiã ca o silfã pe șarful unei rațe de feerie, în vestmêntul ei lung cu roze în per, cu roze pe pept, însãși fiind o rozã în gradina omenescã . . .

Jocul fu întrerupt, un intermezo musical se anun-
ciă. Ore cine rosti numele Elmirei, și toți cealalți o asal-
tară cu rogări a cântă.

Ea cam șovai — dar în următorul moment o con-
duse fericitul ei parinte la altariul melodiei, unde se
aședase deja o persoană spre a acompania.

Talentul ei eră iubit, mai cu sémă pentru grația
și simțul ce sciă pune în ori ce ton de rënd. Cântă
totdăuna a fericire, ca paserea liberă în crêngul verde.

Acum înse Elmira se parea la ântâiul ton că tre-
mură. Auditorii gândi, că este una din acele capriciuri
a ei, cu care deșteptă simțul inimilor mai înghiațate de
egoism. Al doilea înse resună așa de curat, așa de
adânc, încât da o neasemenaveră introducțiune la piesa
lui Flechtenmacher: „Am spus florilor“.

Nu cră o cântare veselă, după cum eră obiceiul
ei a alege, dar cuprindea nuanțele unei poesii ce sgu-
duiă crusta rece ce s'a prins în peptul mai fiesce-cărui,
sugrumând un glas ascuns, un glas dulce... glasul ce
chiamă un nume iubit...

Buzele ei rumene surideau — se vedea încă firea
shurdată ce portă, când rosti cuvintele:

„Dar la nime 'n asta lume
Încă n'am rostit,
Ânger dulce al teu nume,
Nume mult iubit...“

Și elegantul auditor desfăcut de farmecul doios,
erumpse în aplauze frenese, făcând eloge copilei, ce în
capiciul ei alese astă piesă.

Ea surise de succesul sireției, le întinse gingașa
mână, și de nou începă galopada orșestrei a învêrti pa-
rechile în joc, ca în un vârtej a povestei.

Elmira a jucat mai mult, de și nu i se observă
nici câtăș de puțin a fi obosită. Atunci într'o clipită se
retrase în alta odaie după cortinele de metasă a feres-
trei, spre a caută la pacinica luna ce-și luase cursul pe
un senin mareș.

Eră tăcere afară — zefirii, adiau pe lângă ea, ier
tonurile muzicii abiă câte odata strabateau, mai mult
ca un echo perdut.

Elmira nu mai auđiă nimica — i perise veselă,
căci în ochii ei mari stă tristă o lacrimă tacută.

Îuse unde este chemicul care se analizeze micul
picur, se spue întreaga luptă a unei inime, ce-și con-
centră tot sufletul în o lacrimă, care se rostogolesce
singură — fără nume — pe fața mai palidă ca lințol-
ul spiritelor mörte?

— Vai! — murmură Elmira stringânduși brațul pe
inimă, — unde râtecesce acum acel suflet, pe care pre-
județul și vanitatea l'a alungat de lângă mine. Unde esti
— tu, pentru care aş parasî astă podobă — astă viață
fățărită, ce mai că me repune? Ddeule! la ce m'ai con-
damnat se rid, se salt, când într'un ânghiu nesciut aş
traî mai bucuros, ca a duce mai departe asta veselie
maestrită?!

Din tufetul gradinei se redică cântul unei filomele
— gânduri grele cutrierară mintea Elmirei, paserea avea
încă o durere, ce ăcea: „Lascia che io pianga“.

Atunci cuprinsă de un dor nebun, Elmira recită
mereu pentru sine niște cuvinte... un nume sciut nu-
mai de ea, căci eră adevărat ca în poesie:

„Dar la nime 'n asta lume
Încă n'am rostit,
Ânger dulce al teu nume,
Nume mult iubit...“

În dosul ei se apropiară niște pași. Elmira se în-
törse c'un zimbet. Eră o parechiă fidanțată ce obser-
vase absența ei, și-o caută acum.

— Fantasezi la lună? — întrebă mirésa cu mirare.
„Dra Elmira e un temperament pré viu, de cât se

jubescă asemenea fantasii melancolice — respunse mi-
rele cu multă înțelepțiune.

Și toți trei plecară între glume voióse, spre sala
de veselie.

Când începură dorile a miji, óspetii se îndepărtară
cu dulci încântări, căci mai vedură ființe tinere, frumoșe
și dragalașe — dar ca Elmira nu.

*

Ori când dară, și în ori ce împrejurări, nu judecă
după exterior, căci lumea a adoptat niște legi, sub care
se ascund multe bune, și multe rele. Adese se întem-
plă, de lacrimi și vaitele sânt masce la bucurii nemar-
ginite, dar mai adese risul și veselie sânt maestrite, asta
e cea mai tristă și jalnică veselie din lume...

Emilia Lungu.

Cunoscințe dietice generali.

Conferință generală publică în casina română din Sibiu.

I.

Considerațiuni generale.

O nutrire normală, corespunzătoare atât după can-
titate cât și după calitate, în toate stadiile vieții ome-
nesci, e una dintre postulatele principale pentru a sus-
ține corpul nostru în cea mai deplină sănătate și pentru
a-i dá și procură o viață îndelungată. O abatere dela
aceste condițiuni pöte atrage după sine tot felul de
morburi și, în fine, și mörtea individului.

Dacă aruncăm o privire fugitivă asupra feliului de
nutrire la diferiți ómeni, aflăm o diferență din cele mai
frapante, ba putem ăcea, că nici un om nu se nutrește
chiar ca și confratele său. Causa acestei împregiurări
este respândirea nêmului omenesc peste totă suprafața
pământului. Scim cu toții pré bine, că unele sânt pro-
ductele regiunilor tropice și altele ale celor de gheață,
și ieră că și procesul vieții omului diferă tare după etate,
climă, gen, ocupațiune etc.

Nutrimêntul, putem afirmă, ier condiționază tem-
peramentul, gradul de cultură, a fie-cărui popor; de
unde apoi devine mânia și reutatea cea ascunsă a mân-
cătorilor numai de carne, precum și caracterul deschis
și nobil al popórelor europene. Așă frigul, căldura, văile
și munții, apa și uscatul, animalele și plântele, iaă în-
fluința pregnantă asupra desvoltării spirituale și morale,
precum și asupra colórei și formelor mai mult seú mai
puțin frumoșe ale corpului nostru. Întru acesta numai
zace diferența fiilor de una și accăași origine.

Între diferitele specii de nutrire aflăm popóre, cari
se nutresc eschisiv numai cu carne și ier altele, cari se
servesc numai de plante. Unde se apropiă omul de po-
lul de nord e avisat numai la carne, pe când în păr-
țile tropice, de și i stă selbătecimea la dispozițiune, se
nutrește mai numai cu nutriment vegetabil. Numai cli-
ma cea moderată, patria agriculturii și a economiei de
vite, pretinde mâncare mestecată. Vênătorii din vestul
Americii de nord, mânăncă numai carne de bivol, pe
când locuitorii din Olanda nouă, cari n'au nici carne și
nici fructe ieră sânt silite a se nutri eschisiv din ve-
getabilii.

Dacă ne întrebăm pentru ce fel de nutriment este
construit omul, pentru animale seú vegetabile, atunci
respundem că pentru nici unul din aceste eschisiv, pre-
cum și sângele nostru ține mijlocul între animale și
plante; animalele posed pré mult albumin și pré puțină
grăsime, pe când plantele fac contrariul. Diferința acesta
nu se esprimă numai aici, ci și în construcția organelor
nóstre de digestiune față de animale. Pe când anima-
lele, cari se nutresc cu carne, dispun de niște dinți as-
cutiți și de un intestin de scurt, dispun herbivorele de
dinți tari, lați, acomodați pentru ros și rumegat.

Omul întru construcția organelor acestora ține mijlocul între câni și herbivore, el trebuie să se nutrească cu mâncări atât animalice, cât și vegetabile. O nutriție numai cu nutriment animalic ar aduce pe om într-o categorie cu animalele rapitoare, cum sunt d. e. Indianii.

Nutrirea eschisivă vegetabilă face pe om leneș și greu la minte și la cap. Cumcă vegetarianii nu se țin de categoria acesta de oameni provine de acolo, că ei mănâncă și lapte, unt, brânză, oue etc.

Carnea peste măsură aduce cu sine morburile de inflamații, podagră, congestiuni; din contra vegetabilele preponderante asupresc organele de digestiune, produc obstrucții și un sânge, carele neavând cantitatea recerută de albumin, nu corespunde de ajuns pentru nutrirea bună a organismului.

O nutriție uniformă ieră nu satisface de ajuns corpului omenesc, carele e dispus în nutrimentul său pentru varietate și schimb; dintre toate nutrimentele el preferă pe cele mai gustoase, nutritive și mai ușor de mistuit.

Întrebarea despre cantitatea nutrimentului depinde de la pre multe condițiuni și este foarte greu de a se pune între marginile ore-cărei norme; în genere se poate dice, că din bucate mai puternice se pretinde mai puțin, pe când din cele mai puțin nutritive se recer cantități mai mari; așisderea lucrul înteițit încă pretinde mănăcare mai multă, decât, atunci când nu lucrăm nimica.

În privința valoarei nutrimentelor este de observat, că acel nutriment este mai corespunzător pentru corpul nostru, carele, pe lângă puterea sa nutritivă, e tot d'odată și ușor de asimilat. Ce ne ajută noue, decât un nutriment posedă substanțele cele mai nutritive, decât acelea nu se pot mistui și introduce în sânge; nutrimentul are deci să fie și mistuiver să se solvască ușor în sucurile stomachali și să se introducă în sânge cu cea mai mare facilitate.

Asupra capacității de mistuire a nutrimentelor se pun următoarele reguli:

1) Din ce sunt nutrimentele mai fluide, mai solubile, cu atâta mai ușor se pot mistui. Carnea și grăsimea trebuie mestecate și împărțite fin; carnea môle este mai ușoră, decât cea tare.

2) Sucul stomachului are să fie de ajuns.

3) Cu cât mai ușor se pot pētrunde nutrimentele de sucii stomachului, cu atât sunt mai mistuivere, de aceea noi preparăm nutrimentele noastre.

4) Nutrimentele sunt iera cu atâta mai mistuivere, cu cât ele în compoziția lor stau mai aproape de corpul nostru.

Nutrindu-ne în modul acesta rațional, ni se întăresc muschii și oșele și se dă creșterii acea direcțiune, care o cunoscem la toate popoarele culte; de aici putem vedea pre ușor, că nutrimentul și-esprimă puterea sa și asupra funcțiunii spirituale și a temperamentului.

Pe când nutrimentul animal face pe om sălbatec și cel eschisiv vegetabil îl înzestreză cu puțin însușiri spirituale, p'atunci nutrimentul micș i dă acea putere mare, ce-l face să domine peste toate celelalte creațiuni.

Diversele etăți încă pretind o dietă deosebită, de aceea fie-ne iertat a privi regulile recerute aici după diversele stadii ale vieții.

II.

Dieta sugătorului.

Pentru sugător laptele femeiesc este nutrimentul cel mai corespunzător; dar nu este de ajuns numai cu atât; adevărul credinței în natură și în toate influințele ei, ne învătă, cumcă fiă-care sugător are să fie pus la peptul maicei sale, pentru că însușirile și caracterul

mamei i se atribuiesc pruncului prin lăptare. Și într'adever nici o dorință nu e mai sântă, decât, ca fiă-care sugător să sugă la peptul maicei sale cu laptele și simțimentul și amorea ei.

Excepțiune scusabilă dela această datorință sântă se poate face numai atunci, când unele maice sunt silite a se retrage dela împlinirea chiamării de mamă.

Rușine însă de acele mame, care din cauza comodității, a traiului ușor, vanității și din alte cauze, demne de condamnat, se retrag dela împlinirea oficiului de mamă, cu toate că natura le-a înzestrat pentru scopul acesta cu calitățile cele mai eminente.

În casuri de necesitate deci trebuie suplinită mama prin o doică. În alegerea unei atari persoane nu e egală că cine are să fie doică. Trebuie se fim la alegerea ei cu cea mai mare precauțiune, trebuie se avem totdeauna în vedere, că de odată cu nutrimentul i dăm sugătorului sănătatea, caracterul și temperamentul doicei.

Caracterul ei deci are să fie aședat și temperamentul liniscit.

În privința laptelui este de notat, că cu progresarea timpului dela nascere i se schimbă și compoziția lui, și el este cu atât mai rău și neapt, cu cât e mai mare diferența în etatea copilului mamei de cel al doicei. Trebuie se vedem, că copilul doicei se fiă nascut cam dintr'un timp cu cel, pe care vră să-l lapteze. Dacă nu ne va succede a acuirea o doică cu caracterul recerut, decât nu vom descoperi în ea acea amore cătră copilul străin, care o poate avea o mamă cătră copilul propriu — pentru că n'adever nu este un sacrificiu mic a ave acea putere de voință și însușită asupra sa, de a pute înăduși o patimă nedumerită, o indispușețiune a corpului numai și numai, pentru a nu face laptele stricacios, atunci este mai folositor, decât înlocuim laptele mamei prin o nutriție artificiosă. Prin afecțiile de inimă ale femeilor (spaimă, mâniă, frică, durere) devine laptele ei mai subțire, mai sêrac în zăchar, zêros, din cari apoi se pot nasce daune periculose, vomare, diarhoea și chiar și convulsii.

Cu privire la timpul cât și cum se sugă copilul, se comit erorile cele mai mari. În zilele prime, până când stomachul noș-nascutului nu poate suportă și suferi cantități mari de lapte, se poate pune copilul la piept de câte ori plânge, mai târziu însă să se dedec la ore-care regulă așă ca ziua să se lapteze regulat la fie-care 2—3 ore; ier nôtea la 3—4 ore. Nu trebuie să se considere pieptul nici odată de un mijloc de împăcare pentru copilul sberând, afară că este flămând, ci mai bine se cercetăm cauza cea adeverată a plânsului lui. Îndată, după afecte mari se după osteneală grea, să nu se dee copilului nici odată pieptul. La supt ambe piepturile să servescă cu ore-care regularitate schimbându-se alternative. Timpul când se înțercăm copilul, nu se poate fipsă pentru toate casurile în unul și acelaș mod. Regula e: nici odată se nu înțercăm copilul atunci, când i creșe dinții, mai bine e în luna a 9-a să se a 10-a; asemenea, decât copilul este slăbuț, înainte de anul prim. Înțercarea se nu urmeze de odată, ci în timp de 3—4 septemăni, detragându-i-se gradatim acest tesaur al său. Anotimpul frumos este foarte avantajos, de ore-ce atunci se poate duce copilul mai ușor din ochii maicei sale și pentru mai multe zile. Copilul să se prepare din vreme la înțercat, dedându-se și cu alte felii de mâncări.

Dacă mama ori doica, din unele cauze, ar fi împedecată dela continuarea lăptărei, atunci ori să se substitue prin altă persoană, ori copilul să se nutrească în mod artificios. A forță lăptarea însemneză în cazul prim a omori copilul.

(Va urmă.)

Dr. Ioan Moga.

Calindarul septemănei.

Ziua sept.	st. v.		Numele sântilor și serbatorile.	Sorele resare		Sorele apune
	st.	v.				
Duminica	14	26	Prorocul Eliseiu.	4	4	7 56
Luni	15	27	Prorocul Amos.	4	5	7 56
Marti	16	28	S. Tihon făc. de min.	4	5	7 55
Mercuri	17	29	Muc. Manuil.	4	5	7 55
Joi	18	30	Muc. Leontie.	4	5	7 55
Vineri	19	1	Ap. Iuda frat. Dlui.	4	5	7 55
Sâmbeta	20	2	S. Muc. Metodie.	4	5	7 55

Geneza corsetului.

Nu au numai omenii și lucrurile cele mari istoria lor. Ore care detalieri ale toaletei au și ele pe a lor și care totuși nu e mai puțin interesantă, căci ea atinge de aproape ceea ce ne este mai intim: voim a vorbi despre corset și simpla schițare a faselor prin care au trecut este dintre cele mai curioase.

Nu trebuie să se creadă cumcă corsetul este o invențiune modernă: ar fi o eroră mare și argumentul e ușor de înțeles, căci cochetăria la femei nu datăză de ieri.

În toate epocile și la toate popoarele, cochetăria a fost indaniată în toate modurile; ea a produs minuni spre a ajunge la un nou efect și spre a obține superioritatea invențiilor precedente practicate deja.

Ar trebui volume spre a se putea da detalieri asupra încercărilor făcute în acest gen.

Rolul corsetului este de a face șoldul rotunjit, de a subția talia și de a da gâtului un volum respectabil, trei condiții, cerute de prima vârstă spre a completa frumuseța femeii.

Homer, descriind toaleta ce avea Junon când ea voia să seducă pe Jupiter, vorbește despre două cingători care desemnau într'un mod amoros talia zeiței.

La Atena și la Roma se purtau adeverate corsete, și mai târziu, cingători destinate a strînge talia și a susține sinul.

Totuși decă corsetul a dobândit în toaleta femeiească chiar din timpurile cele mai înapoiate, locul său, acesta nu e vina contradicțiilor pe cât de înversunați pe atât și de numeroși.

Ce nu s'a încercat spre a face să dispară corsetul? La al XVII-lea secol, omenii cei mai influenți ai curții Franciei având în capul lor pe Roderic și Ambroise Paré, sprijiniți de Montaigne și Riolan au întreprins campania. Regii și imperații din toate țerile au încercat de asemenea se esileze obiceiul corsetului. Tote aceste încercări însă nu au isbutit. Ar fi trebuit a se ucide cochetăria și acesta ar fi fost un lucru care fără contradicere, întrece toate lucrările încercate dela Hercule. Nici Francisc I, nici Ludovic al XIV-lea nu obținură vre-un rezultat. Carol al X-lea care se aretase inamicul corsetului, au ramas de asemenea biruit.

Corsetul a învins pe toți dușmanii sei, și trebuie se o spunem, triumful său nu l'a făcut orgolios.

Un moment cu toate aceste fu, când se creșu că sfîrșitul său sosise; aceasta se întâmplă la epoca revoluțiunii celei mari, când costumul grecesc făcū furori. Corsetul fu atunci înlocuit prin un corsaj de stofă ușoră care se încingea la spate cu ajutorul câtorva panglice, nu pre era grațios și foarte puțin comod. De aceea acest capriciu nu ținu mult timp și în curēnd corsetul reaparū biruitor, și cu câteva perfecționări încă, dar în zilele

nôstre mai cu sēmă, modificările aduse corsetului ajunse la cel mai mare grad de dezvoltare posibilă.

O! Dōmne! pentru ce ore atata înverșunare contra acestui tipar delicios care dă taliei femeilor un aspect atât de adorabil? E mai bine a se primi franc această arma a cochetăriei la care ele țin așa de mult, de cât a se consimți la o bruscă schimbare care ar fi un desavantaj și care nu ar avē nici o șansă de succes pe lângă el.

Sē se hotărăscă așa dar lumea odată pentru totdeuna și sē se îngăduie corsetul fără a i se mai aduce încredințări; e necesar înse ca sē i se aducă modificări înlăturându-se esagerațiile, inconvenientele și efectele stricătore ale ultra-corsetului. Sē se caute perfecțiunea, aceea calitate superioară care, fără ca sē facă a scăde grațiile ce dă corsetul, sē aducă din contra adevărata utilitate, apreciată chiar de cătră cei mai severi igienisti.

Plânsul la femei.

După cum spune un betrân rabin israelit în una din scrierile sale, puterea lacrimilor femeii asupra bărbatului, a fost întrebuintată chiar de Eva, sfătuită de diavolul și în momentul când eră sē părăsescă pământul, a adunat în juru-i, ca o mumă prevedetore, totă posteritatea ei de gen feminin și i-a încredințat această rătățē, prin care va putē influența cu siguranță asupra bărbatilor.

În adevăr, lacrimile sînt un privilegiu al femeii; numai ea le întrebuintează (când sînt prefăcute, nu naturale) cu grație și la timpul oportun. Bărbatul care plînge este mai mult seū mai puțin ridicul; copilul aproape miorlăe, betrânul se morfondesce; femeia singură scie sē plîngă și, cu riscul d'a fi paradoxal, pociu afirmă că diferența între aceste plânsete provine din cauză că la femei, pe lângă o natură dispusă spre plâns se adaugă și arta cea mai perfectă, în vreme ce în lacrimile bărbatilor lucrēză numai natura; înse o natură forțată (ca sē dică astfel), provocată într'un mod violent și scōsă afară din mersul ei normal, adevă forțe urită, strimbă neplăcută la vedere, ca ori ce lucru forțat, ne-natural.

Ochii roșiți de plâns, umflați și fără expresiune, ne impresionēză într'un mod ridicol; nu ne ating, și, decă ne face sē simțim ceva, de sigur că acel ceva nu va fi durerea.

Trei sferturi din bărbatii cari plîng, plîng într'un mod brutal, nerozesc, cu scālambături și strāmbături de ris; satisfac numai o trebuință fizică, tot așa de neplăcută ca și obiceiuința d'a căscă cu sgomot și d'a sforai!

Sînt bărbatii cari au darul tuturor farmecărilor, numai pe acela al lacrimilor nu; bărbatul cel mai afe-meiat își recunōsce ēnsuși neputința în această privință. Nimic nu se face cu gust, cu artă, de cât ceea ce se face bine, perfect; și nu se face bine de cât ceea ce se face într'un mod natural.

O femeia care plînge, devine o putere; o prinde când plînge, și lacrămele o face mai melancolică, mai atrăgătore!

Pe când figura unui bărbat care plînge, este schimonosită și urățită, aceea a unei femei primesce, prin acesta chiar, o nouă strălucire asemenea unei aureole!

De aceea, cunoscând eficacitatea, mai totdeuna sigură, a acestui mijloc, îl întrebuintează aproape în toate ocaziunile, și scie, într'un mod perfect, sē proporționeze abundența lacrimilor ce vērșă cu importanța rezultatelor ce voiesce sē obțină cu ajutorul lor.

Fiind fētă, femeia plînge sē i se dē o păpușă, seū — de este mai mare de ani — un bărbat; fiind mări-

tată plânge pentru o rochie de cachemire, pentru o pălărie cum e moda, pentru o trăsura cu armăsari sêu pentru o lojă la teatru!

Bine înțeles că pentru fîă-care din aceste obiecte, vîrsă atâtea lacrimi, cât preț pune pe dobândirea fîă-căruia!

Mai plânge asemenea pentru a avé în mână vieța sêu mórtea cuiva, bogățiile sêu stăpânirea unei provincii; Erodiala plânse ca sê obțîă capul Sfântului Ion; Cleopatra, pentru a-i se cedă o parte din imperiul roman; lacrămile cunoscutei Berenice erau aprópe sê coste scump pe același imperiu și una din marile victorii ale lui Napoleon a fost de a nu cedă Silesia lacrămilor încântătoarei regine a Prusiei!

În anticitate, femeile utilisaseră și-și făcuseră o profesiune din această prețioasă facultate d'a plânge când și cum vor voi; plângeau la înmorméntări străine pentru o plată óre-care.

Pe un preț mai mare sêu mai mic, se însarcinau cu esprimarea durerii moștenitorilor celui care murise: e.a. de acest fel de plângetóre, de prima, de a dóua și de a treia clasă; iór lacrămile erau versate într'un mod cinstit, după clasă și mai cu sémă după plată!

S'ar părea un lucru curios că în secolul al XIX-a, secolul pozitivist și utilitar per excellentiam, și mai cu sémă în țêra la noi, nu s'a restabilit această profesiune de plângetóre, înse se pôte respunde că moștenitorii și mai cu sémă moștenitórele din ȓilele nóstre sînt în stare sê jóce ênșile acest rol al plângetórelor antice. La Atena, la Roma, avocatul care pledă o cauză neonestă, care apără pe vre-un scelerat, nu se sfiea se chame în ajutor lacrămile femeilor pe lângă elocuența sa.

La un semnal convenit, tóte temeile strînse în pretor, îl inundaă de lacrimi și-l făceau sê rásune de bocete. și judecătorii. cu tóte că erau obicinuiți cu asemenea asalturi, rare ori puteau sê reziste.

Ș'apoi, cine nu scie că la teatru (acum ca ș'altă dată) principalul element de succes sînt lacrămile? Fac sê curgă banii pe scenă după cum ploile fac sê crească gránele pe câmp!

N'aș termină nici odată, déca aș trece în revistă întrebunțările nenumerate la cari se pot aplică lacrămile, farmecările ce sînt în stare sê facă, stáncele de granit, sêu preținse astfel pe care le-au topit, averile pe care le-au nimicit, înșelătoriile pe care le-au favorisat, secretele ce au răpit, hotăriri ce au clătinat, iertările, credute peste putință, pe care le-au obținut, prefăcătorii pe cari le-au ascuns!

Lacrimi! Ce moștenire prețioasă sunteți voi pentru fúcele Evei!

Și cât de adevărată este — în ceea ce le privește ce înțeles profund are expresiunea frumoasă a Evangheliei: „Fericiti cei ce plâng“.

(„Bin. Publ.“)

D. D. Racovița.

C e e n o u ?

Sciri personale. Pr. Ssa Mihaiu Pavel, episcopul diecesei oradane, a suferit o lovitură grea în septemána trecută, căci frate-sêu Ioan Pavel, preot în Slatina în Maramureș a repausat; Pr. Ssa a plecat numai decât la înmorméntare. — *Di Alesandru Pop*, avocat și fost deputat dietal, a fost numit jude cercual la judecătoria cercuală din Lapușul unguresc. — *Esc. Sa Miron Romanul*, arhiepiscop și mitropolit în Sibiu, a îndreptat un cercular cătră oficiile protopresbiterale din archidieceasa sa, declarând că nu consimte cu rezultatele conferinței din Sibiu, în cât ele privesc passivitatea și restaurarea autonomiei Transilvaniei. — *Di dr.*

George Vuia, medic în Arad, a început a fungă și în calitate de medic practic la băile dela Mehadia. — *Drii Petru Dulfu* și *Emiliu Vaida* obținură în septemána trecută diplome de doctori la universitatea din Cluș, cel d'ântăiu din limba română, latină și filosofie; al doile din limba și literatura germană și maghiară.

Alegerile de deputați pentru dietă s'au început la 24 l. c. Numerul candidaților români de astă-dată a fost mai mare decât în rëndul trecut. În comitatul Biharia în patru cercuri s'au candidat români, și anume Parteniu Cosma la Beiuș, Iosif Vulcanu la Aleșd și Mircea Stănescu la Tinca — cu program opozițional, și Alesandru Romanu la Ceica ca guvernamental. Tóte aceste cercuri sînt românesci, și totuși candidații români opoziționali cađură, căci terorismul și corupțiunea puseră tóte în mișcare în contra lor, și așa aleğătorii români sub conducerea respectivilor notari și preoți votară cu sutele în contra candidaților români. Astfel, ceea ce nu s'ar fi putut crede, Parteniu Cosma, ales deja de trei ori, a fost învins în cel mai puternic cerc românesc cu 76 de voturi; Mircea Stănescu la Tinca întruni numai o mica minoritate, în care se află și voturile ungarilor opoziționali; Iosif Vulcanu la Aleșd. spriginit și de ungerii opoziționali, a fost combatut mai aspru de cătră notarii români Darabant, Czibelszky și de cătră preotul Lungu, cari condusera în contra lui ca în triumf 400 de alegători români dela marginea Ardealului, și astfel caderea fu asigurata, fiind această ajutată și de terorismul ne mai pomenit al pretorilor și persecutorilor, cari închiseră pe conducătorii partidei opoziționale și mánară cu silă în partida contrară pe alegătorii opoziționali. Alesandru Romanu la Ceica n'a avut a se plânge de tóte aceste, ma organele oficiale îl spriginură din tóte puterile, contra-candidat nu avú și astfel fu ales prin aclamațiune, rămânend singurul deputat român din Biharia. În comitatul Arad cercul Chișineu Nicolae Philimon, vedend cele ce se petrec, a repașit; Constantin Gurbanu, candidat ántăiu cu program național, dar apoi trecut în partida guvernamentală, a cađut la Josașel față de guvernamentalul George Constantini; tot în comitatul Arad, cercul St. Anna, candidatul național Alessiu Popovicu a renas în minoritate. La Timișóra a fost ales Ioan Mișiciu.

Dr. Ladislau V. Papp jude la tribunalul regesc din S. A. Ujhely tramițend din opul sêu „România alkotmányos intézményei“ un esemplar Majestății Sale Regelui României, secretariul acestuia a adresat dlui autor următórea scrisóre: Domnule Doctor! Majestatea Sa Regele a primit cu o deosebită plăcere opera dvóstre despre „Așeqamintele constituționale ale României“, publicată spre a vulgarisá printre poporațiunile ungare instituțiunile politice puțin cunoscute ale ȓerei nóstre. Majestatea Sa a binevoit a-mi ordoná sê ve transmite felicitările Sale pentru folositoare silințe ce depuneti, precum și înalta Sa mulțamire de atențiunea ce ați avut. Încredințendu-ve de sentimentele binevoitoare ale Augustului nostru Suveran, ve rog se primiți asecurarea predistinsei mele considerațiuni. Bucuresei în 8/20 maiu 1881. Secretariul M. S. Regelui. (Subscriere.)

Hymen. *Di George Lazaru*, avocat în Vinga, comitatul Timișorii, și-a încredințat la 6/18 junie de soție pe domnișóra Hersilia Nicóra, fiica dlui David Nicóra din Arad. — *Di Aureliu Wlad*, oficiant la tribunalul din Lugos, la 26 l. c. își serbă cununia cu domnișóra Adalbertina Ruff în Lugos.

Ministeriul României sub președința dlui Dimitrie Bratianu și-a dat dimisiunea, și noul cabinet s'a constituit astfel: I. C. Bratianu președinte, finanțe și resboiu, C. A. Rosetti interne, Eugeniu Stănescu afaceri straine, M. Ferechide justiție, N. Dabija lucrări publice, V. A. Urechia cult și instrucțiune publică.

Concertul plugarilor din Pecica. Luni după Rosalie corul plugarilor români din Pecica a dat un concert de cântări și declamațiuni, care a făcut multă plăcere celor ce au fost de față. Onoare bravilor conducătorii ai poporului!

Principele Milan, după ce a petrecut câteva săptămâni în strainătate, în septemăna trecută s'a rentors prin Viena și Budapesta la capitala țerii sale. Se dice, că scopul călătoriei sale pe la curțile străine a fost d'a sondă opiniunea acelora în privința înalțării principatului sârb la rangul de regat, și că puterile s'arū fi și 'nvoit.

Din mișcările electorale mai amintim, că Coloman Tisza, ales la Oradea-mare și la Szepsi-Szent-György, dar candidat și în alte locuri, la Ugra — în care cerc se află și moși'a sa Geszt de 20,000 jughere — a cădut față de Alesandru Bölönyi, fiul unui mare proprietar din același cerc. Svetozar Mileticu a fost ales la Titel, care în dieta trecută a fost represintat prin un deputat guvernamental.

O cometă nouă se vede de câteva seri pe cer. Ea a fost descoperită de astronomul american Gould, și elementele ei sunt identice cu acele ale cometei din 1807. Periheliul adevăcă apropiarea acestei comete de sôre a fost la 19 iunie. Depărtarea ei de sôre se pôte pune la 14 milioane de mile. Ea începe a fi vizibilă, la nord-ost, pe la 9 ore sêra; drumul seî spre est, merge ântâiu declinând, apoi iêrăși ridicându-se din ce în ce mai mult până ce dispare pe la 3 ore după međul nopții; miscarea se efectuează repede. Nucleul seî međul cometei este dirijat în jos; veđut cu ochii liberi, el apare sub mărimea unei stele de prima ordine; lumina sa e fiesă și galbenă-roșetică; forma sa este perfect circulară. Coda e îndestul de mare; mai îngustă în partea despre nucleu, ea merge din ce în ce lățindu-se; direcțiunea sa e oblică în sus, și e încovoiată spre stânga observatorului.

Necrolôge. *Lazar Petrovicu,* doctor în filosofă, profesor ordinar la institutul teologic-pedagogic român greco-oriental în Arad, a încetat din viață la Sibiu în 10/22 iunie. Îl gelesc: *Petru Petrovicu,* actuar metropolitan, *Parascheva Petrovicu* născută Botoș, ca parinți. *Alesandru Petrovicu,* controlor la oficiul reg. ung. de contribuțiune în Vêrșet, ca frate. *Elisabeta Petrovicu* născută Nediciu, ca cumnată. *Emiliu Petrovicu,* jurist, ca frate. *Svetoniu Petrovicu,* contabil, și *Mihaiu Petrovicu,* econom, ca unchi. *Maria Zgerdea* născută Botoș, ca mătușă. — *Paul Onitia,* cleric de cursul III al diecesei oradane, a încetat din viață la Beiuș la 19 l. c. — *Flôrea Boraciu,* fiica judei primar al comunei Varadia Achim Boraciu, a murit în flôrea vieții, în etate de 17 ani, în 19 iunie st. n.

Cronic'a lumei.

Aventura reginei de Saxonia. În Frankfurt lângă Main la o esposițiune s'a respândit scirea, că regina și câteva persoane înnalte vor cercetă esposițiunea. Arangiatorii esposițiunii, îmbracați în haine de gală, așteptau în tot momentul ôspeții înnalți. De odată vini o damă, însoțită de un domn, și-și esprimă dorința d'a vedé esposițiunea. Comitetul i esplică, cumcă nu este cu putință, căci se așteptă niște ôspeți înnalți. Dama și domnul suriseră și se depărtară. Peste câteva minute veniră doi bărbați, cari întrebară decă regina a vizitat deja esposițiunea? „Regina? N'a fost încă aici; a vinit o damă însoțită de un domn, dar intrarea nu li s'a permis”. — „Nefericiți, ce ați făcut? dama aceea a fost ênsași regina însoțită de șambelanul de curte”. Membri comitetului se depărtară cu buzele umflate.

Vêndarea femeilor în Anglia. S'a constatat în parlament, că un vechiu us la englesi, care autorisă pe

un bărbat se-și veda nevêst'a, nu a cădut cu totul în desuetudine. Poporațiunea din Sheffield fusese fôrte mișcata, veđend tribunalul din acest oraș condamnând acum o lună pe un individ a da o pensia alimentara soției sale, pe care o cedase unui amic pentru un butoiăș de bere. Se facuse un act în tóta regula. După parerea tuturor, chiar a femeii, acêsta procedere trebuia se înlocuiescă divorțul, ale cărui formalități sunt fôrte costisitoare. Cu acêsta ocaziune, „The Standard” enumeră un ôre-care numer de casuri de felul acesta, care nu datéză de cât de câțva ani. În districtele industriali prețul unei femei este de vr'o deuce livre sterlinge, plus un prând. Cu tôte aceste, nu se mai ved bărbați aducându-și nevestele în piața, cu fringhia de gât, și veđendu-le la licitația, precum se practică chiar în 1824, la Birmingham.

Un diar fără hârtie, fără tipografie, fără aducători etc., iêca visul unui mare ingenios american, dl Viliams Linier și care are de titlu: „The Daily Phonograph”. Acest diar nu se imprimă de loc pe hârtie, nimic în sfêrșit din cele ce trebuie diarelor nôstre. Me veți întrebă cum? Nimic mai curios de cât acêsta: O mare societate a adunat 2 milioane de fr. cu cari a cumpărat peste 30 mii phonografe de o egală dimensiune și cari se dă câte unul la fie-care din abonații noului diar. Redactia se afla aședata în miđloel orașului New-York unde se află phonograful central și care e pus în comunicațiune cu tôte phonografele abonaților. Se scie de toți că phonograful are proprietatea se reproducă tôte cuvintele, ei bine, în fiă-care dimineță abonații își pune în mișcare phonograful cu ajutorul unei mașini de cêsornic și noulățile transmise dela aparatul central se aud de toți abonații ori-ce ar face, stând în pat, sau mâncând, sau ori-ce voind se facă. Ecă un jurnal care nu ne mai dă de ostenelă să-l citim Când din contra se întâmplă în cursul zilei ceva important, phonograful numai de cât anunță pe cititorii seî de faptele petrecute. Nu scim pênê unde va ajunge ingeniositatea Americanilor!

Emigrațiunea musulmană din Bulgaria. Poporațiunea musulmană din Bulgaria, dice „Farul Constantei”, continuă a emigră în mase considerabile în țera padișahului. Nu este și în care trenurile dela Cernavodă se n'aducă sute de suflete, cari până la sosirea vre-unui bastiment care se-i imbarce pentru Constantinopol se adăpostesc în port pe lângă magasiile companiei. Efectul ce produce vederea acestor nenorociți ce se ved condamnați a-și părăsi căminele lor, este de multe ori îngrozitor. Bărbați încovoiați de betrânțe, femei (cadăne) cu un copil în brațe și alții de mênă, așteptă cu aviditate momentul plecării. Ei vin în gruge mari de mai multe familii cari au un conducător. Dela 1 ale curenteii până ađi numerul acestor emigranți musulmani din Bulgaria se sue la 274 bărbați 208 cadăne și 215 copii în total 697 suflete. Dintre cei emigrați mai nainte în anii trecuți, abia seî reintors până ađi 87 bărbați 51 cadăne și 26 copii, peste tot 164 suflete.

O resbunare de dincolo de mormânt. La Bleaminster (Illinois) a murit de curênd un germân, care, sosit în America de vr'o 30 de ani, a adunat acolo o avere de 2 milioane de dolari (deuce milioane de franci). El lasă tótă acêstă avere unui compatriot al seî care, ruinându-l și luându-i femeia, a fost cauza emigrării sale. Dar testamentul pune ca condițiune că legatarul universal va purtă, în tóta viața, o haină din secolii trecuți, pantaloni albaștrii deschiși, gileta verde; aceste vestmênte vor trebui se fie croite după modelul ridicul al unei mode de pe la începutul acestui secol; când va eși în stradă, individul va trebui se puie pe cap o pălărie de arlequin, avênd 12 clopoței și împodobită cu panglice rose. Legatarul, căruia i se acordă 3 luni pen-

tru a se decide, se află într-o perplesitate ne mai po-
menită; decât primesce, se supune ridicolului cât va
trăi; decât refuză, va regreta tota viața d'a fi renunțat
la 10 milioane. Ori-ce se va întâmpla, resbunarea testa-
torului e sigură.

Fotografierea la lumina fulgerului. Aplicați-
unile fotografiei au ajuns pe cât de numeroase pe atât de
folositoare; fotografia până astăzi se lucra ziua și se
căută chiar pentru o reușită completă o zi frumoasă.
Leta că acum dl Crowe, din Liverpool, comunică încer-
cările de fotografie de peisajuri făcute la lumina fulge-
rului. O placă de gelatina, pentru care se cere ziua o
exponență de două secunde, a fost expusă dela 10 ore
55 min. seara până la 10 ore 45 minute; în timpul
acesta s'au produs 120 de fulgere strălucitoare și 60 mai
intunecate. Cinci sêu șese dintre aceste fulgere fură re-
produse pe negativ. O lovitură de trăsnet verticală care
trăsnii turnul unei biserici la 4800 metri, a fost repro-
dus cu o precizie extraordinară. Obiectele din apro-
piare erau reproduse slab căci, după dl Crowe, lumina
fulgerului ori cât ar fi de activă, nu oferă un volum
suficient pentru a lumina un edificiu sau un peisaj în
așa mod în cât să i se pôtă lua imaginea fotografică.
După observațiunile lui Wheatstone, lichidul fulgerului
ține mai puțin de un milionem de secundă. Specialiștii
declară că nu cunosc vre-un exemplu că s'ar fi putut
lua vre-o fotografie, chiar pe sôrele cel frumos, într'un
timp atât de scurt.

Producțiunea artificială a diamantului. Pro-
blema cristalizațiunii cărbunelui era una din cele mai
dificile chestiuni, pe care voia să o rezolve toți chimiștii.
Această onoare nu i-a fost dată de cât chimistului englez
I. B. Hannay din Glasgow. El isbuti a face cărbunele
să se disolve prin presiunea mai multor mii de atmo-
sferă. Cărbunele obținut astfel, este tot așa de tare și
luminos ca și diamantul și are toate proprietățile ace-
stuia. Singura speranță ce mai au posesorii de diamante,
este că, prin acest procedeu, costă scump fabrica lui și
diamante se fac în proporțiuni mici, așa că descoperi-
rii nu i se pôte atribui de cât o importanță științifică.
Dl Mactear, juvaerul celebru, vedându-l, se dice c'a stri-
gat: decât nu mi-ați fi spus, că acest diamant este es-
tras din cărbune, aș fi pariat pe ori-ce, că este venit
din Brasilia. Nu peste mult timp, vom vedea gaturile și
mănele frumoșelor noastre, pline numai cu diamante...
pe când acum, cam cu greu le vede!

Un efect al trăsnetului. Trăsnetul a produs de
curând în Africa apusană, după cum spune „Colonies
and India“, un accident îngrozitor. O trupă de soldați
englezi care mergeau la câmpul de bătaie, s'opriși spre
a s'odini la pôlele unei coline, când d'odată izbucni d'a-
supră-le o furtună atât de violente, în cât trebui să
'ncalce cu speranța d'a scăpa de uragan prin fugă.
Plouă de versă cu gălătă și fulgere sclipiați neconținți.
Ei fugiau cu tota iuțela putincioasă, când un trăsnet i
isbi, resturnând șapte-spre-dece cai și pe călăreții lor.
Dece ômeni și cinci cai au murit la moment; ceilalți,
toți greu răniți, au ramas mult timp fără cunoștință.
Zăbalele și scările dela șei se înegriseră cu totul din
causa trăsnetului.

Resbunarea secsului frumos când drăguțul e
necredincios. Italiana tocmesce un bravo (bandit) ca să
asasineze pe infidel. — Spaniola îl ucide singură. —
Englesia îl pedepsește prin dispreț și se mărită cu unul
altul. — Americana îl dă în judecată și cere despăgu-
bire. — Ungurôica se otrăvesce pentru ca viața lui să
fie în urmă chinuită de conștiință. — Pe Germana o
podidese lacrimile și respiră durerea ei în versuri. —
Românca își caută un altul ca să nu rămâie păgubașă.

Drum de fer electric. Este vorba d'a se insta-
la Paris un drum de fer electric ca acele ce există
Munich și la Berlin. Se va stabili la Champs Elysées
va duce dela piața Concordiei la grădina de aclimatare.
Se vorbesce asemenea d'a se lumina cu lumină electrică
întreaga aleă dela Champs Elysées.

Descoperirea unei noi metode pentru fabricarea zaharului. „Revista științifică“ spune că un dia-
agricol francez comunică că s'ar fi găsit un mijloc pen-
tru a transforma zama de sfeclă și zahar curat, în star-
albă. Melasa ar fi suprimată, și n'ar mai rămânea de cât
să se elimineze sărurile. Distilările, adevărate poveri
n'ar mai avea valoare pentru a fabrica alcool. Lipsa n-
fi mare de ore-ce există atâte substanțe din cari se pôt
estraga alcool. Decă cumva faptul acesta va fi adevărat
și decât mijlocul aflat ar da rezultate multumitoare, fa-
bricanti de zahar ar produce zahar în stare de a pu-
fi pus de a dreptul în consumațiune și rafinatorii n-
cam mai avea de lucru. Consecința cea mai utilă
acestei descoperiri ar fi între altele eftinirea zaharului
de ore-ce rafinarea devenind de prisos s'ar reduce che-
tuelile de producțiune. Se încerdinteză că această metodă
ar fi foarte simplă și că se pôte aplica cu cea mai mar-
talesnire. Nu ne îndoim că fabricile noastre de zahar
se vor folosi de această invențiune în cazul când s'ar
adeveri.

Muscele. Căldurile vin, au venit deja și muscele
vor navali în cuhnii și în apartamente mai cu osebiră
la țără, unde causează adese ori o adevărată suferință.
S'a aretat o mulțime de mijloce pentru a distruge sêu
a depărta p'acești neoportuni vizitatori, dară cele mai
multe înfașează grave neajunsuri. Iecă o nouă procedă
care se dice a fi eficace: Se pune într'un pahar
ordinar, până la jumetatea lui, apa în care s'a topit să-
pun; se tăia apoi o bucată de miec de pâne în grosime
de aproape 2 milimetri, așa în cât ea să 'nchidă ermeti-
c paharul; în mijloc se face o deschidetură ca o palmă
ier pe partea bucății de pâne care e 'ntorsă spre ap-
săpunată, se pune miere, dulceta sêu ori-ce alt lucru în
care se lăcomesc muscele. Atrase d'această momelă, ele
să 'ntroduc în deschidetură pentru a ajunge la dulceta
și sânt asfixiate numai de cât. În cuhnii, se pot pune
mai multe pahare astfel pregătite; seara toate paharele vor
fi pline de musce; dimineața se golese și se pune din
nou în ele apă de săpun.

Invitare la prenumerațiune.

Semestrul prim januar-junie se va încheia acūși.
Rugăm pe toți aceia, a căror abonamente vor expira
atunci, să binevoiesca a-și rennoi abonamentele, căci a
conto nu putem trimite foia nimenuia; cei ce nu mai
vor să aibă foia noastră, sânt rogați a ne 'napoia nr
prim din semestrul II, ca astfel să-i ștergem din regis-
trul abonaților.

Condițiunile de prenumerațiune se află însemnate
în fruntea foii.

Din cauza absinței redactorului „Fami-
lia“ n'a putut să apară în duminica trecută; jumetate
din acel numer se adauge la acest numer, care astfel
a devenit o cola 'ntregă, jumetate se va suplini mai
târziu, dimpreuna cu cele două numere de câte jume-
tate de cola, cari ar fi trebuit să apară în septemă-
nile dupa serbatorile apusene și resaritene.

Proprietar, redactor respundător și editor:
IOSIF VULCANU.